

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Małachowski

SSN Andrzej Stępkowski

w sprawie J. J.
w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 27 listopada 2019 r.
kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKZw (...) zmieniającego postanowienie Sądu Okręgowego w (...) z dnia 18 lipca 2018 r., sygn. akt V Kow (...)

uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę skazanego J. J. przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 17 sierpnia 2015 r., sygn. III K (...), J. J. został uznany za winnego tego, że w okresie pomiędzy październikiem 2005 r., a wrześniem 2006 r. w Ś. w woj. (...), przemocą poprzez położenie się na 6 letniej pokrzywdzonej i przygniecenie jej masą swojego ciała, uniemożliwiając wymienionej oswobodzenie się, doprowadził małoletnią poniżej lat 15, zstępną w linii prostej, swoją wnuczkę M. P. do obcowania płciowego, tj. popełnienia czynu z art. 197 § 1 k.k. i art. 200 § 1 k.k. i art. 201 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Za czyn ten została mu wymierzona mu kara 8 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 41a

§ 2 k.k. orzeczony został wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z M. P. przez okres 5 lat. Na poczet kary został zaliczony okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 18 kwietnia 2010 roku do dnia 12 kwietnia 2011 r. (k. 35 - 37).

Sąd Apelacyjny w (...) w dniu 5 listopada 2015 r., sygn. II AKa (...), po rozpoznaniu apelacji obrońcy J. J., zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego zmienił w ten sposób, że orzeczoną karę obniżył do 6 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 kwietnia 2010 r. do dnia 12 kwietnia 2011 r. (k. 18).

J. J., karę pozbawienia wolności orzeczoną wskazanym wyrokiem zaczął odbywać od dnia 25 stycznia 2016 r. Koniec tej kary przypada na dzień 29 stycznia 2021 r. Formalne uprawnienie do warunkowego przedterminowego zwolnienia skazany nabył w dniu 29 stycznia 2018 r. (k. 12 - 13).

W dniu 28 maja 2018 r. obrońca skazanego złożył wniosek o udzielenie mu warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności (k. 2 - 4).

Postanowieniem z dnia 18 lipca 2018 r., sygn. akt V Kow (...), Sąd Okręgowy w (...), odmówił udzielenia skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności (k. 26).

Zażalenie na to postanowienie złożył obrońca skazanego J. J. (k. 27 - 31).

Sąd Apelacyjny w (...), na posiedzeniu w dniu 29 października 2018 r., postanowił zwrócić się do kuratora o przeprowadzenie wywiadu w miejscu zamieszkania wskazanego przez skazanego (k. 48).

Po uzupełnieniu materiału dowodowego o ten dokument, Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 10 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKzw (...):

- I. zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że na podstawie art. 77 § 1 k.k. i art. 78 § 1 k.k. warunkowo zwolnił J. J. skazanego wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 17 sierpnia 2015 r., sygn. akt 111 K (...). zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 listopada 2015 r., sygn. II AKa (...), na karę 6 lat pozbawienia wolności;
- II. na podstawie art. 80 § 1 k.k. wyznaczył warunkowo zwolnionemu okres próby do dnia 29 stycznia 2021 roku;
- III. na podstawie art. 159 § 1 k.k. w zw. z art. 72 § 1 k.k. w okresie próby:

- a) oddał warunkowo zwolnionego pod dozór kuratora sądowego w miejscu zamieszkania,
- b) nałożył na warunkowo zwolnionego obowiązek w postaci zakazu nadużywania alkoholu (k. 58 - 59).

Od wyżej wymienionego postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) kasację złożył Prokurator Generalny. Zaskarżył je w całości na niekorzyść skazanego J. J.. **Zarzucił** rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 98 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., polegające na tym, że Sąd Apelacyjny w (...) orzekając odmiennie co do istoty sprawy nie dokonał wszechstronnej, kompletnej i wnikliwej oceny wszystkich przesłanek z art. 77 § 1 k.k., na podstawie których ustala się prognozę kryminologiczno - społeczną dotyczącą skazanego z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a także zasad prawidłowego rozumowania i nie poddał w tym zakresie prawidłowej analizie i ocenie całego materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, oceniając przede wszystkim w sposób dowolny opinię z zakładu karnego wskazującą na bierną postawę skazanego w warunkach izolacji, niechęć do indywidualnych oddziaływań, bezkrytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa, informację o braku w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności zezwoleń na pobyt poza zakładem penitencjarnej bez nadzoru funkcjonariuszy Służby Więziennej, wskazującej na brak uzasadnionego przypuszczenia, że w czasie pobytu poza zakładem karnym skazany będzie przestrzegał porządku prawnego oraz bez właściwego wzięcia pod uwagę przesłanek ustawowych w postaci postawy, właściwości i warunków osobistych sprawcy wynikających z okoliczności popełnionego przez niego przestępstwa przeciwko wolności seksualnej na szkodę własnej, mającej zaledwie 6 lat wnuczki, skłonności do nadużywania przez skazanego alkoholu, który mógł mieć wpływ na podjęcie przez niego zastępczego zachowania seksualnego o charakterze pedofilii, która to okoliczność nabiera szczególnego znaczenia w kontekście powrotu do miejsca zamieszkania, w którym zamieszkuje aktualnie 8 letni wnuk skazanego, jak również nie wykazał, że stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu I instancji było oczywiście wadliwe, co w konsekwencji doprowadziło Sąd odwoławczy do

błędnej oceny prognozy kryminologiczno - społecznej, o której mowa w art. 77 § 1 k.k., oraz wydania wadliwego i nienależycie umotywowanego postanowienia o warunkowym przedterminowym zwolnieniu J. J. z odbycia reszty kary pozbawienia wolności. Podnosząc ten zarzut **wniósł** o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie.

Należy zgodzić się z Prokuratorem Generalnym, że w orzecznictwie sądów penitencjarnych wskazuje się, iż z art. 77 § 1 k.k. wynika, że rozpoznając wniosek o udzielenie warunkowego przedterminowego zwolnienia należy ocenić przez pryzmat wszystkich ustawowych okoliczności i ustalając prognozę kryminologiczno - społeczną wskazać, które z nich sprzeciwiają się postawieniu pozytywnej prognozy, ewentualnie przemawiają za udzieleniem warunkowego przedterminowego zwolnienia. Dodatnia prognoza powinna być zatem rezultatem kumulatywnej oceny wszystkich kryteriów zawartych w normie art. 77 § 1 k.k. i na tej podstawie sąd winien dopiero zważyć, czy skazany zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego przedterminowego zwolnienia (np. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 kwietnia 2010 r., sygn. II AKZw 291/10, KZS 2010/9/75; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 sierpnia 2014 r., sygn. akt II AKZw 903/14, KZS 2014/10/44; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 lutego 2015 r., sygn. akt II AKZw 112/15, KZS 2015/3/58).

Sąd Okręgowy w (...) ustalił negatywną prognozę kryminologiczno - społeczną odnośnie skazanego J. J., która była wynikiem kumulatywnej oceny wszystkich kryteriów i okoliczności zawartych w art. 77 § 1 k.k. Powyższe wynika z analizy uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego w (...) z dnia 18 lipca 2018 r. Sąd ten odwołał się bowiem do opinii z zakładu karnego odnośnie zachowania skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności, dostrzegając czynniki rokujące pozytywnie takie jak brak uczestnictwa w podkulturze przestępczej, czy utrzymywanie kontaktów z rodziną, ale też miał na uwadze czynniki rokujące negatywnie, gdyż one także muszą podlegać ocenie w kontekście prognozowania co do zachowania się skazanego na wolności. W tym względzie Sąd I instancji

podniósł, że skazany jest całkowicie bezkrytyczny wobec popełnionego przestępstwa. Także na posiedzeniu przed Sądem Okręgowym w (...) w dniu 18 lipca 2018 roku skazany J. J. zaprezentował ten bezkrytyczny stosunek do czynu stwierdzając „*wrobili mnie w to przestępstwo*” (k. 25). W dalszej kolejności Sąd I instancji wskazał, że skazany wykazuje niechęć do indywidualnych oddziaływań, a jego postawa w trakcie odbywania kary jest bierna. Przeciwno udzieleniu skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia, w ocenie Sądu Okręgowego w (...), przemawiały także okoliczności popełnionego przez J. J. przestępstwa z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 201 k.k. W konkluzji Sąd Okręgowy w (...) podniósł, oceniając w całości postawę J. J., że przyjęcie obecnie pozytywnej prognozy kryminologiczno - społecznej jest co najmniej przedwcześnie i wymaga on dalszego oddziaływania penitencjarnego, celem uzyskania trwałej zmiany postawy i zachowania skazanego w zakresie umiejętności powstrzymania się od naruszeń norm obowiązującego porządku prawnego.

Jak z powyższego wynika, Sąd I instancji, rozpoznając wniosek o udzielenie warunkowego przedterminowego zwolnienia z uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów, ocenił go przez pryzmat wszystkich ustawowych przesłanek z art. 77 § 1 k.k.

Sąd Apelacyjny w (...), w wyniku rozpoznania zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego, wydał w tej sprawie orzeczenie o charakterze reformatoryjnym i zmieniając postanowienie Sądu Okręgowego w (...), orzekł o warunkowym zwolnieniu J. J. z odbycia reszty orzeczonej kary 6 lat pozbawienia wolności, której koniec przypadał dopiero na dzień 29 stycznia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w (...) uzasadniając swoją decyzję wskazał, że Sąd I instancji budując prognozę kryminologiczno - społeczną wobec J. J. „*pominął istotne okoliczności*”, a ocena stopnia resocjalizacji była „*zbyt pobieżna*”. Prokurator Generalny w uzasadnieniu kasacji podnosi, że nie sposób zaaprobować tego poglądu wyrażonego przez Sąd II instancji, gdyż przeczy mu treść pisemnego uzasadnienia postanowienia wydanego przez Sąd Okręgowy w (...).

Pamiętać zawsze należy, że w sytuacji, gdy sąd odwoławczy orzeka odmiennie co do istoty sprawy, w szczególności zmieniając ustalenia faktyczne

przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku i *de facto* zastępując zaskarżone orzeczenie swoim własnym rozstrzygnięciem, jego obowiązkiem jest przeprowadzenie szczegółowej, respektującej wymogi art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego. W przypadku zmiany zaskarżonego wyroku przez sąd odwoławczy, uzasadnienie tego reformatoryjnego orzeczenia powinno zawierać szczegółowe wskazanie przesłanek jego wydania i to poprzez wyczerpujące odniesienie się do wszystkich faktów oraz dowodów zgromadzonych w sprawie mających znaczenie dla jej rozstrzygnięcia, a tym samym spełniać wymogi stawiane w przepisie art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji (np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 marca 1993 r., sygn. III KRN 21/93, OSNKW 1993, z. 5 – 6, poz. 34; z dnia 25 września 2002 r., sygn. II KKN 399/00, nr Lex 56085; z dnia 1 października 2002 r., sygn. V KKN 164/01, nr Lex 55541; z dnia 2 września 2003 r., sygn. II KK 25/03, nr Lex 80709; z dnia 12 lutego 2013 r., sygn. II KK 124/12, nr Lex 1277697; z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. III KK 239/14, nr Lex 1567486; z dnia 23 lipca 2014 r., sygn. V KK 23/14, nr Lex 149392).

Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie podkreślał, że wprowadzie k.p.k. w żadnym z przepisów, w tym też w art. 94 § 1 i art. 98 § 1, nie określa, co powinno zawierać uzasadnienie postanowienia sądu odwoławczego, jak to czyni w przypadku wyroku tego sądu (art. 457 § 3 k.p.k.), niemniej z samej istoty takiego uzasadnienia wynika, że powinno ono wskazywać, dlaczego zarzuty i wnioski zażalenia zostały uznane za zasadne albo niezasadne. Wymogi te powinny w szczególności spełniać postanowienia sądów odwoławczych, które zapadają na skutek rozpoznania zażalenia na postanowienia merytoryczne kończące postępowanie. Te bowiem postanowienia są w swym charakterze bardzo zbliżone do wyroków (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 września 2005 r., sygn. V KK 143/03, R – OSNKW 2005, poz. 1650, z dnia 31 października 2008 r., sygn. II KK 76/08, OSNKW 2008, z. 12, poz. 104).

Zatem w niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny w (...), jako sąd odwoławczy, zobowiązany był zatem do poddania analizie i ocenie cały materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania, pod kątem istnienia bądź nie istnienia w stosunku do J. J. przesłanki do jego warunkowego przedterminowego zwolnienia z

odbycia reszty orzeczonej kary 6 lat pozbawienia wolności, w postaci korzystnej prognozy kryminologiczno - społecznej. Jednocześnie w uzasadnieniu wydanego postanowienia o charakterze reformatoryjnym, zobowiązany był przedstawić własne stanowisko oraz ustalenia, które doprowadziły go do przekonania o konieczności wydania postanowienia o warunkowym zwolnieniu skazanego z odbycia reszty kary, jak również wykazać, że stanowisko Sądu Okręgowego w (...) było w sposób oczywisty błędne i zaprezentować argumentację, która by taki wniosek uzasadniła.

Sąd Apelacyjny w (...) uzasadniając swoją decyzję wskazał, że Sąd I instancji budując prognozę kryminologiczno - społeczną wobec J. J. „*pominął istotne okoliczności*”, a ocena stopnia resocjalizacji była „*zbyt pobieżna*”. Nie sposób zaaprobować tego poglądu wyrażonego przez Sąd II instancji, gdyż przeczy mu treść pisemnego uzasadnienia postanowienia wydanego przez Sąd Okręgowy w (...).

Z kolei dokonana przez Sąd Apelacyjny w (...), jako sąd odwoławczy ocena prognozy kryminologiczno - społecznej wobec skazanego J. J. sprowadzona została do „*swoistych właściwości osobistych skazanego*”, do których ten Sąd zaliczył uprzednią niekaralność i pierwszy jego pobyt w izolacji. Wyłącznie przez pryzmat tych okoliczności Sąd II instancji ocenił, że stopień zdemoralizowania J. J. nie jest znaczny. Ocena ta jest jednak wybiórcza, gdyż w żadnym stopniu nie uwzględnia okoliczności popełnionego przez skazanego przestępstwa, którego ładunek społecznej szkodliwości jest niezwykle wysoki. Popełnienie czynu o charakterze pedofilskim i kazirodczym, na szkodę 6 letniej zaledwie własnej wnuczki, dowodzi - wbrew stanowisku Sądu II instancji - dużego stopnia demoralizacji skazanego.

Brak jest w pisemnym uzasadnieniu prawomocnego postanowienia odniesienia się do przesłanek w postaci postawy, właściwości i warunków osobistych sprawcy wynikających z okoliczności popełnionego przez niego przestępstwa i stosunku do tego czynu. Świadczyć to może o tym, iż Sąd II instancji uznał je za drugorzędne i nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia. Tymczasem zgodnie z art. 92 k.p.k. podstawę orzeczenia ma stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Prokurator Generalny wskazuje w uzasadnieniu kasacji, że J. J. miał przed

osadzeniem skłonności do nadużywania alkoholu. Z opinii biegłego z zakresu seksuologii (k. 1231 - 1250 akt sprawy Sądu Okręgowego w Ś. o sygn. III K (...)) wynika, że choć nie stwierdzono u J. J. zaburzeń preferencji seksualnych, to czyn popełniony przez niego kwalifikowany jest jako zastępcze zachowanie seksualne o charakterze pedofilii, a na podjęcie takich zachowań mógł mieć wpływ spożywany alkohol. W kontekście powrotu skazanego do miejsca zamieszkania, w którym aktualnie zamieszkuje 8 letni wnuk J. J., co wynika z wywiadu środowiskowego kuratora sądowego, sporządzonego właśnie na zlecenie Sądu Apelacyjnego w (...) (k. 53 - 55)., okoliczności te powinny być podane wyjątkowo skrupulatnej ocenie. Tymczasem dokument ten został przez Sąd II instancji oceniony wyłącznie z perspektywy posiadania przez skazanego miejsca zamieszkania i deklaracji członków rodziny o zapewnieniu mu na wolności niezbędnej pomocy.

W realiach przedmiotowej sprawy szczególnego podkreślenia wymaga jednostronna ocena przez Sąd Apelacyjny w (...) dowodu jakim jest opinia jednostki penitencjarnej odnośnie zachowania się J. J. w trakcie odbywania kary. Na podstawie tego dowodu stanowiącego istotne źródło informacji o skazanym. Sąd II instancji wysnuł wniosek, że *„jego postawa nie budzi zastrzeżeń, nie narusza on regulaminu jednostki”*.

Tymczasem informacja z Zakładu Karnego w Strzelinie z dnia 27 czerwca 2018 r. (k. 12 - 13), oceniona w szerszym kontekście, niż uczynił to Sąd Apelacyjny, powinna mieć znaczenie dla prognozowania przyszłego zachowania się skazanego na wolności. Wynika z niej bowiem, że na przestrzeni całego pobytu w izolacji skazany J. J. nie korzystał z zezwoleń na opuszczenie jednostki penitencjarnej. Biorąc pod uwagę fakt, że zezwoleń takich udziela się skazanemu, co do którego istnieje uzasadnione przypuszczenie, że będzie poza zakładem karnym przestrzegał porządku prawnego, zasadny jest wniosek, że J. J. administracja zakładu karnego aż takim zaufaniem nie obdarzyła ani razu.

Nadto podnieść należy, że nie budząca zastrzeżeń postawa skazanego w izolacji, dla warunkowego przedterminowego zwolnienia jest tyleż niezbędna, co niewystarczająca. „(...) brak problemów wychowawczych ze skazanym w trakcie odbywania kary nie wystarcza. Stan taki oznacza jedynie bierne podporządkowanie się skazanego wymaganiom odbywania kary, stan normalny, za który nie należy

oczekiwać nagrody w formie skrócenia kary. Dla uzyskania jej potrzebne jest postępowanie powyżej tej normy, a to aktywność skazanego w dążeniu do wykazania gotowości do respektowania zasad współżycia społecznego” (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 lutego 2015 roku, sygn. II AKzw 112/15, KZS 2015/3/58. Prok. iPr. - wkł. 2015/10/26).

Prokurator Generalny trafnie podnosi, że w realiach tej sprawy negatywną dla skazanego, w kontekście prognozy kryminologiczno - społecznej, mają zaś inne informacje zawarte w opinii z jednostki penitencjarnej, które przez Sąd Apelacyjny w (...) zostały bądź pominięte, bądź dowolnie ocenione przy stwierdzeniu „braku zastrzeżeń” do postawy skazanego. Wynika z niej wprost, że *„proces resocjalizacji skazanego stoi w miejscu, nie wykazuje chęci do pracy nad sobą”*. Ta bierna postawa i niechęć J. J. do indywidualnych oddziaływań nie mogą pozostać nie zauważone przy ocenie przesłanek do warunkowego przedterminowego zwolnienia. Za całkowicie dowolną, nie znajdującą potwierdzenia w dowodach zgromadzonych w sprawie należy uznać przy tym ocenę Sądu II instancji, iż *„nieco pasywna postawa skazanego w procesie resocjalizacji uzasadniona może być jego wiekiem i stanem zdrowia”*. O ile bowiem istotnie z uwagi na wiek J. J. nie był on kierowany do zatrudnienia, o tyle brak jest w opinii takich informacji, które pozwoliłyby wysnuć wniosek, iż to wiek, czy stan zdrowia stanowią miały przeszkodę do odbywania przez niego kary w indywidualnym programie oddziaływania - *„Po przedstawieniu projektu programowanego oddziaływaniu nadal nie wyraził zgody na współudział w jego opracowaniu i wykonywaniu, Pomimo przedstawienia logicznych argumentów oraz korzyści z tego płynących, skazany nie jest zainteresowany odbywaniem kary w systemie programowanego oddziaływania”*.

Za sprzeczne z treścią art. 410 k.p.k.. należy też uznać oparcie przez Sąd Apelacyjny w (...) rozstrzygnięcia na jednym właściwie dowodzie, tj. opinii penitencjarnej, wybiórczo przy tym ocenionej, z pominięciem pozostałych dowodów. Tak zatem Sąd Apelacyjny w (...) czyniąc pod adresem Sądu I instancji zarzut pobieżnej oceny stopnia resocjalizacji J. J., sam zastosował identyczny sposób oceny istotnych okoliczności, wybierając tylko te z nich, które są przydatne dla uzasadnienia pozytywnej prognozy kryminologiczno - społecznej, w

szczegółności zaś wniosek końcowy, pomijając zaś wszystkie pozostałe o wymowie niekorzystnej dla skazanego.

Słusznie więc podnosi Prokurator Generalny w uzasadnieniu kasacji, iż Sąd Apelacyjny w (...) wydając w dniu 10 grudnia 2018 r. postanowienie o charakterze reformatoryjnym, nie dokonał wnikliwej analizy wszystkich przesłanek z art. 77 § 1 k.k. i nie poddał w tym zakresie prawidłowej ocenie całego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, a pozytywną prognozę społeczno - kryminologiczną wobec J. J. wyprowadził w sposób dowolny, na podstawie wybiórczo ocenionych dowodów i okoliczności, przy czym nadał zbyt duże znaczenie okolicznościom korzystnym dla skazanego, pomijając i nie odnosząc się do okoliczności o charakterze negatywnym, jak również w uzasadnieniu swojego orzeczenia nie wykazał, że stanowisko Sądu I instancji, który odmówił skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia było w sposób oczywisty błędne.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami Sąd Najwyższy z mocy art. 537 § 2 k.p.k. i art. 535 § 5 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.